

## Ioel - Comentarii J. N. Darby

Sensul cărții Ioel este destul de clar, deși unele pasaje pot fi destul de obscure. Duhul lui Dumnezeu se folosește de ocazia unei foamete fără seamăn, cauzată de o invazie de nenumărate armate de insecte pentru a trezi atenția poporului față de ziua lui Yahve, acea zi mare și grozavă, care trebuie să vină și în care puterea se va manifesta în judecată sau Cel care arătase îndelungă răbdare urma să intervină pentru a revendica gloria cuvenită Numelui Său, glorie care fusese știrbită în urma păcatului poporului său, și pentru a se răzbuna pe tot ce se ridică împotriva Lui. Ceea ce ni se prezintă ca fiind nuiua lui Yahve este armata care vine din nord, Asirianul – acela pe care-l găsim atât de des în profeții, dar, la sfârșit, Dumnezeu Însuși, după ce va fi pedepsit pe poporul său prin intermediul acestui vrăjmaș, intervine pentru nimicirea lui și pentru ca să judece toate națiunile strânse în jurul Ierusalimului.

Cercetând profeția, cititorul poate remarca faptul că ea distinge între foametea care anunța ziua lui Yahve și acea zi în sine. Pentru aceasta este suficient să comparăm Ioel 1:15 și Ioel 2:1,11. Starea de foamete și pustiire, interpretată de Duhul profeției, cheamă poporul să se prezinte înaintea lui Yahve, pentru că urma să vină ziua lui Yahve.

Se dă alarma pentru că ziua era aproape, după care ziua este zugrăvită ca invazia unui popor cum Israel nu mai văzuse vreunul asemănător vreodată. Era de fapt oastea lui Yahve pentru că puterea Lui era cu ea, ca și cu acela care era nuiua. Vocea lui Yahve se auzea vestind că ziua Lui era prezentă (Ioel 2:11). Aici vedem un exemplu de ceea ce este obișnuit în învățăturile din profeții: un anumit eveniment este folosit de Duhul profeției pentru a trezi, fără-ndoială, conștiința poporului, chiar în timpul aceluși eveniment, dar și pentru a schița un eveniment mult mai serios din zilele din urmă. Judecata lui Dumnezeu, deja meritată de popor, dar suspendată asupra capului lor pentru un timp, prin răbdarea Lui, așteaptă momentul când îndelunga răbdare nu va mai avea efect, ajungând inutilă, când planurile înțelepciunii Lui se vor descoperi. Duhul lui Dumnezeu avertizează poporul cu privire la judecată, la care trebuia să ia aminte chiar în acel timp, și prezintă instrumentele pe care răzbunarea lui Dumnezeu le va folosi în viitor, când judecata va fi chiar executată. Astfel, primul capitol din Ioel prezintă ravagiile făcute de insecte, care, din cât s-ar părea, aduseseră o foamete grozavă, și, prin aceasta, el caută să atingă conștiința poporului în momentul profeției. Din al doilea capitol deja profeția trece în viitor și prezintă un popor care, în zilele din urmă, va face distrugerii și el în toată țara lui Israel. Dar, la începutul capitolului Duhul se limitează să dea alarma, vestind venirea acelei zile.

Aici ne este amintită rânduiala din Numeri 10. În versetul 9 din acest ultim capitol se dă ordinul să sune alarma atunci când vrăjmașul va fi în țară, și Yahve își va aminti de popor. În versetul 7, dacă adunarea trebuia să fie strânsă, era porunca să sune din trâmbiță, dar să nu sune alarma. Astfel, în Ioel, sună alarma în Sion (Ioel 2:1). Era prezent poporul mare și puternic care devasta țara. Un singur lucru mai putea da speranță, și tocmai acel lucru era cel mai groaznic dintre toate: Yahve conducea acel popor nimicitor și ei erau armata Lui. Din aceasta se naște speranța credinței. Cel care a recunoscut trâmbița lui Dumnezeu - care, trezit de duhul profetic, când Duhul sună alarma, și prezintă în avans (așa cum numai Duhul o face) acel rău grozav, cu toate nuanțele lui, ca fiind lucrarea lui Yahve, - acela care a recunoscut că este judecata lui Dumnezeu, că Yahve este în aceasta, poate face recurs la Yahve potrivit cu dragostea Lui pentru poporul său, așezându-se înaintea Lui potrivit căilor Sale. Acesta este caracterul adevăratei credințe în orice timp și mai ales poziția specială a rămășiței credincioase în zilele din urmă.

Ziua lui Yahve, iminentă în fapt, și înțeleasă cu adevărata ei semnificație prin inteligența dată de Duhul profetic, este un apel la pocăință adresat având în vedere momentul când aceasta va fi necesară, pentru acel moment rânduit de Dumnezeu ca să intervină direct față de poporul său. Sunt căile lui Dumnezeu: numai el cunoaște timpul, lucrează prin împrejurări exterioare pentru a obliga pe poporul său să fie atent și acționează prin mărturie pentru a-i îndrepta inima. Așa a fost și în zilele lui Isus. Mărturia lui Dumnezeu era prezentă cu puțin înainte ca judecata grozavă să se abată asupra poporului. Cel care are urechi ca să asculte profită de acest fapt și se bucură de intervenția lui Dumnezeu într-o eliberare despre care El a spus deja că este mai bună, dar care are alt caracter decât aceea de care se va bucura Israel în zilele din urmă. "Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți" (Fapte 2:47).

Versetele 12, 13 și 14 ne prezintă mărturia profetului care cheamă inimile la pocăință în vederea pedepselor care urmau să vină asupra poporului. În versetul 15 vedem că sună trâmbița lui Dumnezeu pentru a chema poporul și a-i strânge (potrivit cu Numeri 10:7), pentru ca să se roage de El să-și abată mânia, pentru că poporul trebuia în mod necesar să l se adreseze Lui, Celui care dirija judecățile. Cât este de bine să ai a face cu Dumnezeu, să-L vezi pe El în judecată chiar dacă este un foc mistuitor! Așa a socotit David cu ocazia numărării poporului.

În pasajul pe care-l studiem vedem că umilirea trebuie să fie universală și completă, pentru că până și preoților li se spune să iasă din templu ca să strige către Yahve împreună cu poporul pentru a face apel la fidelitatea Lui, ca națiunile să nu spună: "unde este Dumnezeul lor?" cum l-au spus iudeii Domnului Isus. Yahve va răspunde poporului care s-a smerit într-atât și va da belșug în țară; poporul nu va mai fi de batjocoră printre națiuni, iar armata venită din nord, care nimicise țara ca o invazie de lăcuste, va fi alungată, împinsă spre răsărit, judecată din cauza orgoliului ei pentru că a pretins să facă fapte mari, dar Yahve este de fapt Acela care face fapte mari, salvând țara de toate spaimile ei. O binecuvântare deplină și îmbelșugată se va răspândi peste țara lui Israel; copiii Sionului se vor bucura în Yahve, Dumnezeul lor; de atunci poporul lui Yahve nu va mai fi de rușine; el va primi belșugul pentru toți acei ani în care au fost lipsuri, va avea siguranța prezenței lui Yahve în mijlocul lui, a Dumnezeului său și nu a altuia și nu va mai fi niciodată de rușine. Binecuvântarea și Însuși Cel care binecuvântează îi vor garanta că nu vor mai fi batjocora națiunilor.

Dar aceasta nu este totul: până aici este binecuvântarea temporală, restaurarea lui Israel pentru ca să se bucure de binecuvântarea din timpurile din vechime, aceasta însă pe temeiul harului – ceea ce va face ca poporul să nu poată pierde binecuvântarea; dar li se va mai da ceva nou: Dumnezeu va răspândi Duhul său peste orice carne. Tinerii și bătrânii poporului vor avea viziuni și vise și până și peste robii și roabele lor va veni această ploaie dar de sus. Versetul 30 \* reia subiectul sub un alt aspect și nu urmează succesiunea directă. Înainte de marea și grozava zi a lui Yahve vor fi semne și minuni în ceruri și pe pământ și se va face simțită groaza de Yahve, și, atunci, oricine va chema numele lui Yahve va fi mântuit pentru că mântuirea va fi în Sion și în Ierusalim, după cum a anunțat deja Yahve, și în rămășița pe care Yahve o va chema.

lată deci principalele evenimente din zilele de la urmă, expuse pe scurt dar în mod clar. Un vrăjmaș puternic care va veni din nord va distruge toată țara, ca un instrument al judecății lui Yahve asupra poporului și asupra țării, în legătură cu vechile relații și binecuvântări temporale, poporul fiind invitat la pocăință prin Duhul profetic, pentru ca Dumnezeu să înceteze acea plagă. Pentru această pocăință, Dumnezeu va da binecuvântarea temporală, va alunga armata din nord și o va distruge. Ocara sub care era poporul din cauza păcatelor lor va înceta pentru totdeauna. Apoi este anunțată o anumită ordine a evenimentelor, ceva exact cu privire la relațiile imediate dintre Dumnezeu și popor, și aceasta sub două aspecte. În primul rând binecuvântarea temporală acordată poporului restabilit în favoarea lui Dumnezeu, care va fi însoțită de dar mult mai minunat, ca mărturie semnificativă a iubirii Lui, și anume Duhul Sfânt care va fi răspândit larg, de el bucurându-se și cei mai simpli și cei mai umili.

În al doilea rând\*\*, înainte de venirea zilei celei mari a lui Yahve, vor fi semne minunate trimise din partea Lui, și oricine va chema numele Lui va fi mântuit. Inima, recunoscându-L pe Yahve, se va întoarce la El, pentru că, în acea zi grozavă a mâniei lui Dumnezeu, va avea loc eliberarea în Sion și Ierusalim, cetatea Lui aleasă. El va interveni în judecată și își va aminti de îndurare și va fi o rămășiță pe care El o va chema în harul Lui. Este evident că toate acestea se vor împlini în zilele din urmă, când va fi dezvăluită taina lui Dumnezeu și Dumnezeu Se va arăta guvernând în dreptate și bunătate pe pământ, deși rămășița pocăită primește binecuvântarea spirituală în mod creștin, ca și cea a legământului cel nou. Toată cuprinsul profeției consider că ne arată clar că loel nu vorbește de fiară, nici de antihrist, ci de puterile națiunilor care nu fac parte din sistemul apostat. Ne putem aminti că, în Daniel 9, ni se spune că, din cauza protecției idolilor va fi un pustiitor, și despre acest pustiitor vorbește loel, nu despre cel care va face un legământ cu Israel. De aceea Yahve răcnește din Sion și-și face vocea auzită din Ierusalim. Judecata nu vine din cer împotriva fiarei și a armatelor ei, ci din Ierusalim împotriva vrăjmașilor și a pustiitorilor lui Israel.

Mai rămâne să remarcăm ceva aici. Duhul lui Dumnezeu a avut grijă să-și încheie complet subiectul la versetul 27; pământul este complet eliberat de armata din nord și binecuvântarea temporală este dată pentru ca Israel să se bucure de ea permanent sub har. Yahve este prezent acolo și poporul Lui nu va mai fi niciodată de rușine. Versetele de la 28 la 32 din capitolul 2 sunt ceva cu totul deosebit, și aceasta din motive importante. Considerând pocăința poporului, Duhul Sfânt trebuia să fi fost dat înainte de executarea judecății, pentru ca oricine va chema numele lui Yahve să fie mântuit. Dar respingerea lui Mesia aduce, în mod necesar, judecata (deși alte planuri ale lui Dumnezeu trebuiau să se-mplinească cu privire la Biserică, deosebit de sistemul iudaic), templul fiind dat puterii vrăjmașului, care, fiind trimis ca armata lui Yahve, i-a distrus pe acei ucigași și le-a ars cetatea. Au venit zilele din urmă, sfârșitul veacului cu privire la iudei, deși istoria trebuie să-și reia cursul pentru judecata definitivă, când planurile lui Dumnezeu cu privire la Biserică vor fi împlinite. Ori, dacă judecata este astfel grăbită, nu se poate ca îndurarea să întârzie și să nu vină înaintea ei. Duhul Sfânt a fost dat, potrivit promisiunii, rămășiței care a ascultat chemarea lui Yahve și a fost turnat peste orice făptură. Eliberarea a fost în Sion, deși cei răscumpărați, care trebuiau să fie salvați, au fost transpuși în Biserică - pentru că încă nu a venit timpul pentru reluarea guvernării lui Dumnezeu - până ce Acela căruia i-au fost ei încredințați se va asocia cu cei care, prin har vor avea de suferit împreună cu El pentru a fi glorificați împreună. Atunci va avea loc împlinirea finală a acestei taine: ziua cea mare și grozavă a lui Yahve. Hristos va lua puterea Lui cea mare și va împărăți.

Ceea ce vom spune ne va face să înțelegem adevărata importanță a distrugerii Ierusalimului de către romani, locul pe care-l are această distrugere în desfășurarea căilor lui Dumnezeu și relația ei cu căile Lui pe pământ între această distrugere și ceea ce s-a petrecut la Cincizecime.

Mai trebuie să remarcăm încă un lucru, aceasta în legătură cu planurile de har față de națiuni, Duhul lui Dumnezeu folosește termeni care lasă deschisă ușa pentru națiuni: Duhul va fi turnat peste orice făptură și oricine va chema numele lui Yahve va fi mântuit - expresie de care apostolul Pavel s-a folosit des în acest sens.

Este interesant să amintim aici situațiile în care este folosită expresia “orice carne”. Ea implică, în ceea ce privește împlinirea deplină, ceea ce va avea loc la sfârșitul veacului, și anume că Dumnezeu va ieși din cercul strâmt al rânduielilor iudaice pentru a lucra față de orice om de pe pământ. Aceasta este deja valabil, sub aspect moral, prin evanghelie, dar aceasta va fi valabil în ceea ce privește guvernarea lui Dumnezeu la sfârșit. Hristos a intrat în staulul strâmt venind pe pământ (deși lucrarea Lui și prezența persoanei Lui au avut un sens mult mai larg), și-a scos oile afară și a chemat și altele ca să alcătuiască o turmă mântuită, liberă și păscută în pășuni grase. Evanghelia (mă refer la administrarea ei) a fost trimisă mai târziu în toată lumea în legătură cu Ierusalimul sau Galileea prin intermediul celor doisprezece\*\*\*; a fost predicată în legătură cu cerul prin intermediul lui Pavel. În fine, mai târziu, Dumnezeu, cu puterea Sa guvernamentală, va lucra asupra oricărei făpturi.

Isaia 40:5: “Și gloria lui Yahve se va descoperi, și orice făptură (carne) o va vedea”. Aici gândul Duhului merge înainte până în zilele din urmă, când Hristos se va descoperi, dar Yahve, care trebuie să binecuvânteze, a venit deja, și mărturia divină a celui care strigă în pustiu a fost dată, ca și cea a sângelui legământului cel nou, care a fost vărsat, chiar dacă Israel nu a vrut să țină cont de acestea.

Isaia 40:6: “Orice făptură (carne)”, chiar și poporul, “este ca iarba”. Israel nu și-a însușit aceasta încă, dar rămășița a fost binecuvântată. Isaia 66:16: “Yahve va intra la judecată cu orice carne, cu foc și cu sabia Lui” - este judecata care se extinde peste toți.

Aici, în loel, Duhul este vărsat peste toți pentru a manifesta prezența lui Dumnezeu, astfel ca binecuvântarea să fie peste toți oamenii, nelimitându-se numai la iudei.

Putem compara avertismentul adresat de Zaharia 2:13; cântarea milenară a lui Hristos, Psalmul 145: “Orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt de acum și până-n veac”; judecata apostăților, Isaia 66:24: “Ei vor fi o pricină de dezgust pentru orice făptură (carne)”. Vedeți și Geneza 6:12.

În capitolul 3, Duhul prezintă mai în detaliu împrejurările din zilele din urmă, acele zile în care Dumnezeu va aduce înapoi pe captivii lui Iuda și ai Ierusalimului. Această epocă precedă timpul de pace și de binecuvântare, în care orice blestem va fi înlăturat. Este judecata națiunilor, judecată necesară pentru a revendica drepturile lui Dumnezeu în legătură cu poporul Lui asuprit și pentru a înaintea națiunilor tot ce este El în guvernarea Lui pe pământ. Aici nu este vorba despre cele zece seminții, nici de restaurarea generală a lui Israel. Înaintea binecuvântării depline a poporului Său trebuie ca Dumnezeu să reia guvernarea imediată a acestui popor, de acolo unde a întrerupt-o, reluând în stăpânire sediul acestei guvernări, pe care El însuși îl alesese dinainte. Acolo, în puterea Lui, El se va judeca cu toate națiunile care pun în discuție drepturile Lui, manifestându-Se în mijlocul poporului Său și lucrând ca avându-și locuința cu ei, susținându-le dreptul ca unora care sunt ai

Lui, pentru că Israel este moștenirea Lui. Iosafat înseamnă judecata sau sceptrul lui Yahve. Acolo El se judecă cu națiunile în favoarea poporului său, pe care națiunile l-au risipit și a cărui țară și-au împărțit-o între ele.

El amintește de toate necazurile poporului ca fiind ale Lui; prin El, relele care l-au atins vor cădea, în judecată, asupra națiunilor în judecată care au făcut poporul să sufere.

Națiunile sunt chemate să se pregătească pentru război și ele trebuie să se strângă toate împreună: să se ridice deci (s-a terminat cu îndeletnicirile lor pașnice) și să vină în valea lui Iosafat. Yahve Se va așeza acolo pentru a judeca toate națiunile din împrejurimi, și, dacă națiunile trebuie să ridice pe oamenii lor puternici pentru această zi a lui Dumnezeu, Dumnezeu va aduce și El pe oamenii Lui puternici (v. 11).

Dar, oricât de mare ar fi mândria războinicilor, este totuși judecata lui Dumnezeu: secera lui Dumnezeu va secera pământul, teascul Lui va fi plin și vasele se vor revărsa pentru că nelegiuirea este mare. În Apocalipsa este o distincție clară între seceriș și stoarcerea strugurilor, prima fază reprezentând judecata care desparte pe cei buni de cei răi și invers, iar cea de-a doua executarea răzbunării. Aici mi se pare că acestea împreună prezintă ideea generală a executării judecății, deși imaginea teascului este cea mai puternică. În acea zi mulțimile vor cunoaște consecințele respingerii cuvântului harului și ale orgoliului care le-a făcut să se ridice împotriva lui Yahve al oștirilor. Orice ordine guvernamentală, cu strălucirea și puterea ei, dispare înaintea judecății lui Dumnezeu.

Dar Yahve însuși va lua frâiele guvernării pe pământ și-și va face auzit, din Ierusalim, glasul; cerurile și pământul vor tremura la intervenția Lui. Dacă această intervenție este judecata celor răzvrățiți, Cel care intervine, Yahve, va fi încrederea poporului său, El va fi tăria fiilor lui Israel. Și așa îl vor recunoaște ca Yahve, Dumnezeul lor, care locuiește în Sion, muntele sfințeniei Lui. Ierusalimul va fi sfânt, iar străinii nu vor intra în el ca să-l pângărească și cetatea nu va mai fi prada lor. Nu numai atât, ci o binecuvântare abundentă va fi pe pământul poporului preaiubit; vinul va curge din munții lor, lapte din dealurile lor; râurile lui Iuda vor fi pline de apă și un izvor va ieși chiar din casa lui Yahve și va uda valea Sitim (comparați cu Ezech. 47, Zaharia 14:8). Egiptul și Edomul vor fi devastate, dar Iuda și Ierusalimul vor avea binecuvântare pentru totdeauna, pentru că Yahve le va fi curățit. Vedem că este harul eficace și suveran.

Vom remarca faptul că profetul se limitează la a constata binecuvântarea lui Iuda și a Ierusalimului, că scena judecății națiunilor se raportează la judecata care se va desfășura în ținutul Iudeii, unde se vor strânge armatele lor, - judecată care se va împlini pentru a-L pune pe Yahve în posesia tronului său pe pământ, sau, mai curând, El ia tronul în posesie executând judecata, și, ca urmare, El binecuvântează poporul pe care l-a curățit prin har. Este semnalată în mod special o armată nimicitoare, cea care vine din nord. Pare că pustiirea țării va fi mare înainte de intervenția lui Yahve, astfel că poporul va fi de ocară înaintea națiunilor. Dar va fi vai de cei care vor disprețui poporul lui Dumnezeu. Dacă acea armată anunță ziua lui Yahve, Yahve însuși va interveni pentru ca acea zi să fie într-adevăr a Lui, și, intervenind, va elibera poporul pe care-l iubește.

[clickbible.org](http://clickbible.org)